In beweging...

CHRISTUS ZICHTBAAR MAKEN

"We zijn een beweging die Christus zichtbaar wil maken..."
Alleen al over die beginwoorden van de Navigator-missie mijmer ik veel. Kàn dit eigenlijk wel? Is het niet ongelovelijk aanmatigend? Mocht het al niet duidelijk zijn, laat ik dan dan een mogelijk misverstand wegnemen. Wij beschikken niet over de Heer. Integendeel, het is aan Hem! Wij kunnen alleen ons open stellen, proberen ruimte te scheppen. Verder is het aan Jezus, we zijn van Hem afhankelijk.
Als je dat al las in onze missie-omschrijving, dan is het onderstaande verhaal overbodig.
Voor wie verder leest ter verheldering dit: het is een oude legende, die terug gaat naar het begin van onze jaartelling. Zestien steden bakkeleien over de hamvraag: waar onder ons zal de Messias zichtbaar worden?

Niemand wist wie de geheime konferentie had belegd. Maar het was een feit: nog nooit had deze verlaten grot in de woestijn van Juda zo vele en zo hooggeplaatste personen geherbergd, als deze dag. Bijna alle steden uit Judea, Samaria en Galilea waren vertegenwoordigd, evenals menige stad uit het Overjordaanse land. Jeruzalem nam het voorzitterschap waar en opende de vergadering met deze woorden:

"Het zal zowat vier sabbatsjaren geleden zijn, dat in ons midden (Jeruzalem sprak steeds in koninklijk meervoud) een samenkomst plaats had, in ijltempo bijeengeroepen door Herodes, wien de hemelen mogen straffen. Het ging om de plaats waar de Christus zou geboren worden. Deze vraag was eigenlijk belachelijk en van generlei belang. Heden gaat het over een andere zaak, over de zaak der zaken: waar zal ooit de Messias optreden, waar zal hij zich als koning manifesteren?"

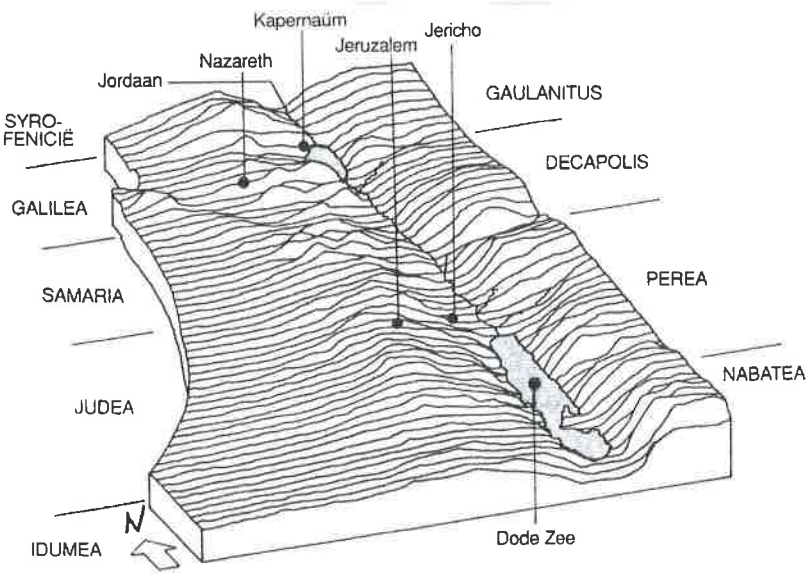

De Jordaan ontspringt in het noordelijke Hermongebergte en mondt tenslotte uit in de Dode Zee. Het Jordaandal vormt voor een groot deel de natuurlijke grens van de verschillende provincies.

(illustratie uit 'Onderweg' pag.9)

Jeruzalem zette zich neer met waardigheid, maar direkt stond Magdala op, keek allen spottend aan en zei: "Wie heeft mij op zo'n onbenullige vergadering uitgenodigd? Ik stelde nota bene de vismarkt en de paardenrennen uit om hierheen te komen." De vertegenwoordiger vloekte in de richting van Jeruzalem en verliet onbeschaamd de grot. Een diepe stilte volgde.

"Mij dunkt," sprak eindelijk Caesarea, "dat wij de zaken uit politiek oogpunt moeten beschouwen. De Romeinse legers maken onze stad onrein door hun aanwezigheid. Het staat vrijwel vast, dat de eerste taak van de Christus zal bestaan in het verdrijven van het bezettingsleger. Ik stel mij dus graag kandidaat."

Men mompelde. Jeruzalem merkte op, dat Caesarea terecht het woordje kandidaat had gebruikt. Al zou de Messias een

Jos van Dijken – maart 1994 – Ib-32 – www.AnderZ.info

zeker recht van beslissing hebben, hij zou ongetwijfeld wijs genoeg zijn om de goede raad en de ervaring van de steden te gebruiken. Minstens mocht men deze vergadering beschouwen als een raadgevend college. Jeruzalem voegde er echter aan toe, onder luide bijval, dat het niet tactisch zou zijn de opstand te beginnen in het bolwerk van de Romeinen.

"Daarom," viel nu onmiddellijk Tiberias in, "is het beter, dat de beweging begint in Galilea. Daar is het toezicht van de Romeinen veel minder scherp, en is het volk fanatiek vrijheidsgezind. En welke stad is mooier dan Tiberias, dankzij de roemrijke Herodes?"

Jericho's vertegenwoordiger grinnikte. Hij vroeg langs zijn neus weg: "Bent u misschien nog nooit in de parken, de baden, het amfitheater van Jericho geweest?"

De steden van Galilea begonnen nu verwoed onder elkaar te twisten. Sefforis wilde wedijveren met Tiberias in luxe, en deed zijn recente verwoesting door de Romeinen gelden als een recht op de Messias. Kapernaüm bracht in het midden, dat het een gloednieuwe synagoge had, als voor de Messias gebouwd, en dat bovendien de voor de Romeinen onontbeerlijke weg naar Tyrus en Damascus door Kapernaüm werd beheerst. Chórozaïn legde voor één keer de naijver met zijn buurman af, en steunde de kandidatuur van Kapernaüm. Maar Bethsáïda wierp tussenbeide, dat het met de Romeinen wellicht niet zo gemakkelijk zou gaan en dat de omgeving van de overzijde van het meer, met zijn wadi's en grotten en verlaten plaatsen, zeer geschikt was voor een voorlopige verdedigingsoorlog.

Jeruzalem oordeelde, dat de discussie op een zijspoor geraakte, en zijn representant redde de situatie met een grap: "Jullie schijnen te veronderstellen, dat de Messias zal opdagen met een keurkorps van vissers!" Een voltreffer! Iedereen lachte en Kana, dat toch geen aanspraak maakte, deed er nog een schepje bij: "Straks beweert er nog iemand, dat Hij uit Nazareth zal komen!" Die was goed. Om zoiets moest zelfs Nazareth glimlachen, al boterde het sinds lang niet tussen deze plaats en Kana.

Maar nu deed de zware basstem van Sichem zich horen. "Gij, Joden en Galileërs," zo klonk het plechtig, maar met ware verachting - al toonden de gezichten van de anderen niet minder verachting - "gij meent, dat gij in de Wet van God wandelt. Maar als de Profeet nu eens verscheen op de heilige berg Gérizim, wat zouden jullie dan tandenknarsen! Spuw maar op ons, en noem ons maar honden! Zijn de Galileërs niet even heidens als wij? En gij, Jeruzalem, Ik lach om uw tempel want het is een geldzaak en een hol van rovers!'

Jeruzalem wilde al met een plechtig gebaar zijn kostbare mantel scheuren om deze godslastering. Maar het trouwe Bethanië hield het met zacht geweld tegen, terwijl Sichem en Samaria samen, het stof van hun voeten schuddend, de grot verlieten. Kana riep hen nog na: "Doe de groeten aan jullie vele honden, en vergeet niet de wierook te branden voor het godenbeeld van Augustus, hé, Samaria?" Jeruzalem sprak, zijn waardigheid behoudend: "De hemelen vervloeken Sebaste." Tiberias en Caesarea rilden.

Het pleit scheen nu beslecht: Jeruzalem kon niet meer verliezen. Jericho opperde nog schuchter dat het in het winterseizoen niet zonder kans was. Maar een golf van protesten ontstond, waaruit de woorden 'tollenaars', 'Cleopatra' en 'honden' het scherpst naar voren kwamen.

Jeruzalem ontrolde nu, langzaam, een bijbelrol, en las plechtig: "Verheug u, dochter van Sion, uw koning komt tot u, zachtmoedig, en gezeten op..." Jeruzalem hoestte. Niemand had het woordje 'ezel' gehoord, de meesten dachten iets verstaan te hebben als 'paard'. "Ik wil maar zeggen," zei Jeruzalem, opstaande en de boekrol opvouwend, "dat ik mijn Sion waardig zal voorbereiden. De Messias zal zijn plicht wel verstaan."

Terwijl ze naar buiten gingen, fluisterde Nazareth tot Betlehem: "Ik heb soms de indruk dat Jeruzalem in staat zou zijn alles en iedereen de wet voor te schrijven." Er kwam een droeve glans over de ogen van Betlehem, toen hij antwoordde: "Zou het dat ook met de Messias doen?"

(Deze legende bewerkte ik uit het boek van F. Hofmans 'Palestina toen Jezus daar leefde')